

PÁN SPENCER

**Je sexy, starší a má
povešť nenapravitelného
sukničkára**

T L SWAN

metafora

PÁN
SPENCER

T L SWAN

TL SWAN PÁN SPENCER

Vydala GRADA Slovakia, s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 471. publikáciu.

Titul *Mr. Spencer*, vydaný vydavateľstvom Arndell Books v roku 2024,
preložila do slovenčiny Jarmila Debrecká.
Jazyková redakcia Dominika Jelínková
Návrh obálky, grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2026
Počet strán 496
Tlač Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Originally published in the English language by Arndell Books under the title *Mr. Spencer*.
TL Swan asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Copyright © TL Swan 2024
Slovak edition © GRADA Slovakia, s.r.o., 2026
Translation © Jarmila Debrecká, 2026

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na tréning AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8305-330-4 (ePub)
ISBN 978-80-8305-329-8 (pdf)
ISBN 978-80-8305-328-1 (print)

POĎAKOVANIE

Neexistujú dostatočne vrúcne slová, ktorými by som sa mohla
poďakovať svojmu fantastickému tímu.

Nepíšem knihy sama. Mám na to celú armádu.

Tú najlepšiu armádu na svete.

Kellie, najúžasnejšej osobnej asistentke na celej planéte.

Si skvelá. Ďakujem ti za všetko, čo pre mňa robíš.

Keeley, si nielen výnimočná dcéra, ale teraz aj fantastická
zamestnankyňa. Som vďačná, že so mnou chceš pracovať.

Veľa to pre mňa znamená.

Mojim fantastickým beta čitateľkám: mame, Vicki, Am, Rachel,

Nicole, Lise K., Lise D., Nadie a Charlotte. Ďakujem vám,
musíte si toho so mnou toľko vytrpieť a nikdy sa nestážujete...

Ani keď musíte čakať celú večnosť na ďalšiu kapitolu. Nikdy
nepochopím, ako je možné, že ste mi vstúpili do života a ja vás
môžem nazývať svojimi kamarátkami.

Rena, vtrhla si mi do života ako závan čerstvého vzduchu
a niečím si si ma získala. Ďakujem, že mi veríš. Sme ako jin a jang
alebo tin a tang.

Vic, pomáhaš mi zlepšovať sa a ja si tvoje priateľstvo
naozaj veľmi vážim.

Virginia, ďakujem ti za všetko, čo pre mňa robíš.
Veľmi si to cením.

Mojim motivovaným darebákom – vy viete, ktorí ste to –,
neskutočne vás milujem.

Linde a môjmu PR tímu vo vydavateľstve Forward.
Ste so mnou od začiatku a budete so mnou až do konca.
Ďakujem za všetko, čo robíte.

Mojim dievčatám zo Swan Squad. Mám pocit, že kým vás mám
na svojej strane, tak dokážem čokoľvek. Vďaka, že ma každý deň
rozosmievate.

Tento rok pridávam na svoj zoznam ešte niekoho nového.
Amazon.

Ďakujem, že mi poskytujete takú fantastickú platformu, cez ktorú
môžem svoje knihy privádzať k životu. Som si svojou vlastnou paňou.
Bez vás by som nemala prácu snov.

Vaša dôvera a podpora, ktorú posledný rok prejavujete mojej práci,
sú absolútne ohromujúce.

A svojim štyrom dôvodom na život: môjmu nádhernému
manželovi a trom deťom.

Vaša láska je mojou drogou, motiváciou a poslaním.
Bez vás nemám nič.
Všetko, čo robím, robím pre vás.

VĎAČNOST

*Schopnosť byť vďačný;
schopnosť prejať uznanie a oplatiť láskavosť.*

*Verte vesmíru.
Vždy vám odpovie.*

VENOVANIE

*Túto knihu by som chcela venovať abecede,
ktorej štyridsaťšesť písmen mi zmenilo život.*

*V týchto štyridsiatich šiestich znakoch som sa našla
a teraz žijem svoj sen.*

*Keď si budete najbližšie hovoriť abecedu,
spomeňte si na jej moc.*

Ja to robím každý deň.

1.

Charlotte

Tí istí falošní ľudia. Ten istý hlúpy dav. Tí istí nezaujímaví muži, ktorých poznám celý svoj život.

„Všakže?“ dolahne ku mne čísi hlas.

Čože?

Neochotne sa pozriem späť na muža, ktorý stojí predou mnou. Za boha si nemôžem spomenúť na jeho meno, hoci som si pomerne istá, že by som ho mala odniekiaľ poznať. Vždy keď na neho narazím na nejakej podobnej rodinnej akcii, snaží sa na mňa zúfalo zapôsobiť.

A to sa deje často.

„Pardon, asi som sa na chvíľu zamyslela. Čo ste hovorili?“

„Vravel som, že je úžasné sa s vami bližšie spoznať.“ Vycerí zuby a pokúša sa ma očariť svojím šarmom.

Rozpačito sa usmejem. „Áno. Áno, to je.“ Očami si ho premeriam od hlavy po päty. Asi nebude až taký hrozný. Vysoký, tmavý, príťažlivý. Má všetko, čo by vo mne malo budiť záujem... lenže nebudí.

Neskutočne sa nudím, ako keby som bola cudzinec, čo stojí niekde v kúte a pozoruje odtiaľ všetkých tých krásnych ľudí okolo seba.

Viem, že by som sa tak nemala cítiť, pretože z pohľadu spoločnosti k tým krásnym ľuďom patrí.

„A potom som šiel na Harvard študovať právo a, samozrejme, som promoval s červeným diplomom,“ pokračuje svojím nezáživným hlasom.

Usmievam sa presne vtedy, keď si to etiketa vyžaduje, no zároveň sa rozhliadam po miestnosti a robím čokoľvek, len aby som unikla tejto

únavnej konverzácii. Sťažka si povzdychnem a myšlienky sa mi rozutekajú všetkými smermi. Svadobná hostina je nádherná – úplne ako vystrihnutá z rozprávky. Koná sa na exotickom mieste, všade svietia malé svetielka, človek môže okolo seba obdivovať veľa úchvatných rób a sú tu všetci, ktorí niečo znamenajú.

Prečo ma ten chlap nezaujíma? V poslednom čase mám dojem, že ma nezaujíma vôbec nikto. Netuším, čo sa to so mnou deje.

Začnem zazeráť na kamarátku, ktorá stojí na opačnom konci sály, a mlčky ju prosím o pomoc. Našťastie to pochopí a okamžite k nám zamieri.

„Charlotte.“ Rozžiari sa a pobožká ma na tvár. „Všade ťa hľadám.“ Usmeje sa na toho chudáka predou mnou. „Mohla by som vám ju na chvíľu ukradnúť, prosím?“

Muž posmutnie, otvorí ústa a neochotne prikývne. „Iste.“

Jemne mu zamávam a zavesím sa do svojej kamarátky. Spoločne vykročíme k sále.

„Vďaka Bohu, že si ma zachránila,“ zamrmlám potichu.

„Jedného dňa to neurobím. Bol to fešák ako hrom.“ Nesúhlasne zamlaská a vezme nám z tácky od okoloidúceho čašníka dva poháre šampanského. Usmejem sa a prijmem od nej pohár. Potom sa postavíme tesne mimo dohľadu muža, ktorému sme práve unikli.

Lara je jedna z mojich najdôvernejších kamarátok. Naši otcovia boli od detstva najlepší priatelia, takže sme jedna druhú tak nejako automaticky zdedili. Je pre mňa niečo ako sestra. Naše rodiny sa pohybujú v rovnakých spoločenských kruhoch a navštevujeme veľa spoločných akcií. Nevidám ju však tak často, ako by som chcela, pretože teraz býva v Cambridgei.

Potom k nám patrí ešte Elizabeth, naša ďalšia kamarátka. Elizabeth je našim presným protikladom. Zoznámili sme sa s ňou v škole, na ktorú sa dostala vďaka štipendiu. Jej rodičia nemajú žiadne peniaze – lenže ak sa niekto vie baviť aj bez nich, tak je to práve Elizabeth. Je divoká, bezstarostná a vyrástla bez spoločenských zábran, ktoré zväzujú Laru a mňa. Môže si randiť, s kým chce, nikto nepasie po jej peniazoch

a nikto ju nesúdi. Aby som povedala pravdu, nie som si istá, či niekto súdi mňa alebo Laru, ale naši otcovia sú veľmi zámožní muži a s tým privilegiom sa zároveň spája povinnosť udržiavať dobré rodinné meno a povesť. Lara aj ja by sme dali neviem čo za to, keby sme mohli žiť taký život, aký vedie Elizabeth.

Elizabeth – alebo Beth, ako jej medzi sebou hovoríme – býva v Londýne a je beznádejne zamilovaná do predstavy byť zamilovaná. Zdá sa síce, že zatiaľ sa jej nedarí nájsť toho pravého muža, ale aspoň si poriadne užíva jeho hľadanie.

Zato ja... No, mňa láska nikdy veľmi nezaujímalá. Potom čo mi v osemnástich rokoch nečakane zomrela mama pri autonehode, ma pohltil zármutok. Môj otec a dvaja bratia ma div neudusili – tak veľmi ma ochraňovali. Chodila som do školy, trávila čas so svojimi kamarátkami a niekoľko rokov sa z toho všetkého spamätávala. Roky medzitým ubiehali prekvapivou rýchlosťou a ja som mala zrazu dvadsaťštyri rokov bez toho, aby som získala nejaké poriadne skúsenosti s mužmi.

„Uf, to je ale krásavec,“ zašepeká Lara spoza svojho pohára s vínom.

Sledujem jej pohľad, ktorý smeruje do rohu, kde uvidím postávať vysokého muža s tmavými vlasmi. „Nechodíš náhodou s niekým?“ pripomeniem Lare.

„Myslím tým, že je to krásavec ako stvorený pre teba. Niekto sa na tých mužov pozeráť musí aj za teba.“

Zagúľam očami.

„Čo ťa tu naozaj nikto nezaujal?“

Preletím pohľadom po sále, v ktorej to šumí vravou, a potom po plnom tanečnom parkete. „Ani nie,“ povzdychnem.

Lara sa ponorí do konverzácie so ženou vedľa nás, čím našu debatu prakticky ukončí, a ja sa rozhlídnem po dekadentnej tanečnej sále. Zdvihnem zrak k stropu s nádherným krištáľovým lustrom.

Zbožňujem lustre. Pravdupovediac, všeobecne zbožňujem stropy. Ak má miestnosť pekný strop, som z toho úplne unesená.

Zatiaľ čo sa Lara ďalej rozpráva s dámou, ktorá stojí vedľa nej, ja prechádzam pohľadom po dave ľudí, kým sa z ničoho nič nezarazím.

Na hornom poschodí stojí muž. Hovorí s ďalšími dvoma chlapmi a so ženou v pokročilom štádiu tehotenstva. Má na sebe dokonale sediaci tmavomodrý oblek a bielu košeľu.

Chvíľu pozorujem, ako nespútane sa smeje, až mi mimovoľne zamýkajú kútikmi pier. Ten vyzerá aspoň zábavne. Je diabolicky príťažlivý, evidentne starší než ja a má svetlé vlasy, ktoré sú hore trochu dlhšie.

Všimnem si aj jeho hranatú bradu a jamky v lícach.

Zaujímaloby ma, kto to je.

Ďalej si prezerám ľudí v sále, ale pohľadom sa neustále vraciam späť k nemu. Práve svojim priateľom hovorí nejakú historku a energicky pritom gestikuluje rukami, aby svoje rozprávanie zdôraznil. Tí traja, čo mu robia spoločnosť, sa smejú ako odtrhnutí z reťaze. Vtom okolo neho prejde nejaký muž, potľapká ho po chrbte, niečo mu povie a vzápätí zasa všetci vybuchnú do smiechu. Popíjam šampanské, stratená vo vlastných myšlienkach.

Hm.

Mimovoľne sa pozriem k dverám a potom mrknem na hodinky. Je 22.40. Domov sa ešte vrátiť nemôžem, na to je príliš skoro. Ale ak mám byť úprimná, radšej by som si nechala vytrhať zuby, než naďalej chodiť na všetky tieto akcie.

Pohľadom znova zabľúdím k tomu mužovi, ktorý ma zaujal, lenže tentoraz si uvedomím, že sa pozerá dole... smerom ku mne. Previnilo uhnem pohľadom. Nechcem, aby vedel, že som si ho všimla. Napijem sa šampanského, znovu sa zahľadím do davu a predstieram, že som zaneprázdnená.

Lara ukončí konverzáciu, ktorú doteraz viedla, a po chvíľke sa otočí smerom ku mne.

„Kto je tamten muž?“ vyzvedám.

Zvráti čelo a rozhliadne sa okolo. „Ktorý?“

„Ten chlap na hornom poschodí.“ Rýchlo tam blysne očami a všimnem si, že na mňa ešte stále hľadí. „Teraz sa tam nepozeraj, pretože sa pozerá priamo na nás,“ zašepkám.

„Kde?“

„Na hornom poschodí, hovorí s tou tehotnou ženou.“

„Aha.“ Uškrnie sa. „To je Julian Masters. Sudca. Poriadny exemplár, však? Už raz ovdovel.“

Vzhliadnem práve včas, aby som videla, ako jeden z mužov hladká brucho tej tehotnej ženy, potom ju pobožká na tvár a ona sa na neho láskyplne usmeje. „To musí byť jeho nová žena,“ povie Lara a znechutene ohrne peru. „Šťastná mrcha.“

„O tom nehovorím. Myslím toho svetlovlasého muža,“ opravím ju.

Pozrie sa späť a zamračí sa. „Aha. To je...“ Prižmúri oči a na okamih sa zamyslí. „To je pán Spencer. Na toho neplaty ani len pohľadom.“

„Prečo nie?“ začínam byť zvedavá.

„Je to najžiadanejší starý mládenec v Londýne. Opovrhnutiahodný darebák.“ Zdvihne obočie. „Podľa toho, čo som o ňom počula, je poriadne obdarený. A tým nemyslím jeho peňaženku.“

Vyvalím oči. „Aha.“ Zahryznem si do spodnej pery a znova sa naňho zahľadím. „Ako to vieš?“ zašepkám, pričom nie som schopná odtrhnúť od neho pohľad.

„Predsa z bulváru. Nehľadiac na to, že o ňom rozpráva každá ženská v Londýne. A to doslova.“ Prevlečie mi ruku pod pazuchu. „Je to ten typ chlapa, na ktorého sa môžeš pozrieť, ale nesmieš sa ho dotknúť. Ani na to nepomysli.“

„Samozrejme,“ zamumlem neprítomne. „To by mi ani nenapadlo.“

„Pravdepodobne práve teraz chodí s desiatimi ženami súčasne. Randí s autoritatívnymi typmi. Výkonnými riaditeľkami, módnymi návrhárkami, modelkami a podobne.“

„Aha...“ Pokrčím plecami. „Je veľmi pekný, to je jediný dôvod, prečo sa na to pýtam. Nemám o neho záujem ani nič podobné.“

„To je dobre, pretože on je záruka zlomeného srdca prezlečená do sexy obleku.“ Prerývane sa nadýchne a hltá ho očami. „Ale rozhodne je na zožratie, však?“

Znova na neho vrhnem kradmý pohľad a pousmejem sa. *Prečo musia byť všetci príťažliví chlapi takmer vždy kurevníci?*

„To teda áno,“ povzdychnem a dopijem svoj nápoj. „Určite áno.“

„Podme spať za tvojím fešákom. Ten chudák ťa uháňa už celé mesiac.“ Krátko sa na dotyčného zadívam a zaškerím sa. „Nie, vďaka.“ Keď sa okolo nás mihne čašník, zoberiem si z podnosu ďalšie šampanské.

„Ako sa, do čerta, vôbec volá?“

Spencer

„Dáš si niečo na pitie, miláčik?“ spýta sa a spustí svoju ruku na jej tehotenské bruško. „Si v poriadku?“ uisťuje sa ticho v domnienke, že ho nebudeme počuť.

Bree na môjho najlepšieho priateľa vyvalí oči. „Som v pohode, Julian. Mohol by si si láskavo na chvíľu prestať robiť starosti?“

Vymeníme si so Sebastiánom pobavené pohľady. Čo, preboha, vyviedla s mojím najlepším kamarátom a kto je ten pozér, ktorý stojí na jeho mieste?

„Priniesol by si mi, prosím ťa, limonádu?“ požiada ho Bree s úsmevom.

„Nenechávajte ju ani minútu osamote,“ ukáže Julian na Seba a na mňa, než zmizne v dave. Prevrátim oči. „Áno, jasné. Bože, Bree, musí ti už liezť krkom. Je dotieravý ako zasraná voš.“ Bree sa zachichoce. „Dost' to preháňa.“

Usmejem sa na tú úchvatnú ženu pred sebou. Zmenila môjmu najlepšiemu priateľovi Julianovi Mastersovi život a ja ju za to zbožňujem.

Julian sa vynorí z davu s nápojmi. Pohľadom zabľúdím dole, kde si všimnem ženu v ružových šatách. Ešte nikdy som ju nevidel.

„Kto je, preboha, támtá žena?“ žasnem a prezerám si tú dokonalosť.

„To je lady Charlotte,“ odvetí Julian.

„Lady?“ Bree pokrčí čelo. „Ona má titul?“

„Jej otec je gróf z Nottinghamu.“

„Naozaj?“ prehodím fascinovane.

„Neskúšaj ju uháňať. Tá je úplne, ale že úplne mimo tvojej ligy, starec.“ Julian sa napije piva. „Dokonca aj na teba má príliš modrú krv.“

Pozorujem to nádherné stvorenie, ako sa rozpráva so svojou kamarátkou.

„Dopijeme a pôjdeme, pani Mastersová,“ otočí sa Julian k svojej žene.

„Dobre,“ usmeje sa.

Otrávene sa pozriem na svojich priateľov. „Prečo už chcete ísť? Zostaňte tu s nami.“

„Pretože ma oveľa viac láka odviezť si svoju krásnu ženu domov, kde budem môcť s jej telom vykonávať neopísateľné neprístopnosti, než tu zostávať s vami dvoma.“

Uškrniem sa na Mastersa. „Ty si teda šťastlivec.“ Znova sa zahľadím na lady Charlotte. „Asi budem musieť ten tvoj tehotenský sex, o ktorom stále tak básniš, tiež vyskúšať, Masters,“ skonštatujem.

„Aby si mohol niečo také skúšať, budeš potrebovať tehotnú ženu, Spence,“ odvetí.

Znova sa zahľadím na tú krásku v ružových šatách. „Vieš, že mám rád výzvy. Napríklad lady Charlotte už určite zomiera od túžby byť dnes oplodená,“ poznamenám.

Julian prevráti oči.

„Alebo skôr túži dostať sa od teba čo najďalej,“ utrúsi Seb.

Pozriem sa na svojho drahého priateľa. „Stavím sa s tebou o dvesto libier, že s ňou do týždňa budem mať rande.“

„Stavím sa o dvojnásobok. Štyri stovky,“ vyhlási Masters. „U tej nemáš šancu, ani keby si sa postavil na hlavu.“

„Beriem,“ zaškerím sa. Položím ruky na Breeino bruško a vtisnem jej na tvár letmý bozk.

„Ahoj, drahá. Už si svoje neopísateľné nemravnosti.“ Otočím sa a zamierim k žene v ružovom.

„Spencer!“ zrazu za sebou začujem ženský hlas. Keď sa obzriem, všimnem si brunetku v priliehavých čiernych šatách. Iste, je veľmi atraktívna, ale na lady Charlotte ani zďaleka nemá.

„Ahoj,“ usmejem sa.

Podá mi ruku. „Ja som Linda.“ Zaváha. „Minulý rok sme sa stretli na vianočnom večierku.“

S núteným úsmevom sa pokúšam spomenúť si na túto ženu. Nie, nič sa mi nevybavuje. „Áno, spomínam si,“ klamem. „Ako sa máš?“

Okamžite sa rozžiari. „Skvele, len mám taký malý problém.“

„Aký?“ zamračím sa.

„Zdá sa, že v mojej izbe sa pokazilo kúrenie.“

„Skutočne?“ uškrniem sa. V tomto rezorte sú hotelové izby a ona zjavne v jednej z nich prespáva.

„Áno. Napadlo mi, či by si sa na to nemohol prísť po svadbe pozrieť.“

Zachechcem sa. Páni. To je ten najstarší fígel' na svete. „Som v opravovaní kúrenia veľmi zdatný,“ podpichnem ju.

„To si dokážem živo predstaviť.“ Zachichoce sa a podá mi kľúč. „Izba 282.“ Usmeje sa a ja jej úsmev opätujem, zatiaľ čo si strkám kľúč do vrecka. „Ak ma teraz ospravedlníš, musím ísť niekoho pozdraviť.“

„Dobre. Uvidíme sa neskôr.“ Zazubí sa.

Kristepane.

Prechádzam okolo tanečného parketu, oči mám prilepené na žene v ružových šatách. Je drobná, s ladnými krivkami a má tú najdokonalejšiu tvár, akú som kedy videl. Práve sa baví s dvoma mužmi, ktorí jej stoja po boku. Jeden je starší, zatiaľ čo ten druhý môže byť zhruba v mojom veku. Popíjam pivo a sledujem jej pohyby.

Hm, je neskutočne nádherná a prirodzene ženská.

Výrazne sa líši od môjho zvyčajného vkusu na ženy. Pôsobí jemným dojmom. Pretriem si o seba pery a uprene ju pozorujem. V rovnakú chvíľu sa za mňa postaví Brendan, môj starý kamarát zo školy.

„Nazdar, Spencer.“ Potľapká ma po chrbte.

„Kto je tá žena?“ spýtam sa roztržito. „Tá v ružových šatách. Charlotte.“ Vyvalí oči a zasmeje sa. „Od tej sa drž ďalej, starec. Na tú nemáš.“

„Prečo?“

„Robí si na ňu zálusk každý chlap v celom grófstve, no ona žiadnemu nevenuje ani najmenšiu pozornosť.“ Cítim, ako mi pri tej výzve po tele prebehnú zimomriavky. „Vážne?“

„Áno. A vôbec, aj keby o teba prejavila nejaký záujem, ešte sa musíš dostať cez jej otca a bratov.“

Zamračím sa. „Čo tým myslíš?“

„Ten vpravo je jej otec. Pokiaľ viem, je to tretí najbohatší muž v krajine. Vlastní kasína po celom svete a všade má známosti. Naľavo od nej stojí jej starší brat Edward. Totálny hajzel.“

S prižmúrenými očami si ho prezerám. „Čím sa živí Edward?“

„Stráži Charlotte, pokiaľ viem. Nespúšťa ju z očí. Berie to, kurva, ako prácu na plný úväzok.“

Zdvihnem pohár smerom k nemu v nemom prípitku.

Pokrúti hlavou. „Tá nie, Spencer. Ona je skutočne tabu. Je na teba príliš nevinná.“

Zaplaví ma vlna vzrušenia. „Pôžitok z lovu je super vec, kamoš.“

Zasmeje sa. „Aby to nebol skôr pôžitok z túžby po smrti. Zahrávaj sa s ňou a jej otec ťa bez mrknutia oka zavraždí.“

Usmejem sa, otočím sa a ďalej sledujem, ako sa Charlotte rozpráva s oboma mužmi. „Výzva prijatá, starec.“

Zachechce sa nad pohárom piva a potrasie hlavou. „Neprekvapilo by ma, keby sme sa nabudúce videli na tvojom pohrebe.“

V očiach sa mi roztancujú veselé iskričky. „Priprav si nejakú fajnovú smútočnú reč, dobre? Určite to bude stáť za to.“

Rozosmeje sa, znova potrasie hlavou a zmizne v dave.

Zostanem stáť osamote a len ju sledujem. Nič krajšie som už veľmi dlho nevidel. Zrazu vzhliadne, všimne si ma a zachytí môj pohľad. Pousmejem sa a mlčky k nej zdvihnem pivo na znamenie prípitku. Okamžite odvráti zrak a začne sa pohrávať s rukami.

Nespúšťam z nej oči, zatiaľ čo sa v duchu usmievam.

Odpáľte, chlapci.

Tá je moja.

Charlotte

Pán Spencer sa zvodne usmeje a zdvihne smerom ku mne svoj pohár. Nervózne si zahryznem do spodnej pery. Naozaj to malo patriť mne? Stojí tam sám, uprostred davu, v jednej ruke drží pivo, druhú ruku má zastrčenú vo vrecku svojho drahého obleku. Odtrhnem od neho oči a môj žalúdok urobí vzrušený kotrmelec.

Dost! Pravdepodobne to nemalo patriť mne.

„Charlotte, rád by som Ťa s niekým zoznámil,“ oznámi mi otec.

„Oci, teraz nie. Nechcem sa zoznamovať so žiadnym z tvojich nudných kamarátov.“ Povzdychnem si.

Prevráti oči, no môj pohľad okamžite zaletí späť k pánovi Spencerovi, ktorý na mňa ešte stále hľadí. Potom svoju pozornosť znova presmerujem k otcovi. „Dobre, tak kto je to?“ zašomrem.

„Volá sa Evan. Poznám jeho rodinu a úplnou náhodou je to právnik.“

Skrivím tvár. „Oci, prosím Ťa,“ zastonám. „Prestaň. Nemienim chodiť so synom žiadneho z tvojich nudných kamarátov.“

Môj brat Edward vrhne na otca zamračený pohľad. „Áno, prosím Ťa, prestaň. Pri tej predstave sa mi chce vraždiť.“

Zagúľam na svojho prehnane ochranárskeho brata očami. „Ty tiež.“

Otec a Edward sa ponoria do konverzácie, čím mi poskytnú príležitosť znova sa zahľadiť na pána Spencera. V okamihu, ako sa naše pohľady stretnú, pokrčí prst a naznačí mi, aby som išla za ním.

Ja?

Pokrčím čelo, rozhliadnem sa dookola a ukážem si na hrud'

Prikývne a na tvári sa mu objaví sexy úškrn. Rozhliadnem sa na obe strany a okamžite ma zaplaví pocit viny. Jemne pokrútim hlavou.

Ach môj bože. Žalúdok mám ako na vode.

Znova pokrčí prst a ja sa pristihnem, že si hryziem spodnú peru a skláňam hlavu, aby som zakryla, že sa usmievam.

„Mám ti priniesť niečo na pitie, Charlotte?“ spýta sa ma brat.

„Áno, prosím.“ Usmejem sa a zo všetkých síl sa sústredím na to, aby som sa už na pána Spencera nepozrela.

Môj otec sa začne rozprávať s nejakým mužom, ktorý okolo nás prechádza, a ja nervózne pátram pohľadom po sále. Nie som si istá, či sa mám ísť s pánom Spencerom porozprávať, alebo nie. No možno to nie je úplne zlý nápad. Možno by som sa mohla ísť nadýchať čerstvého vzduchu.

„Idem na toalety,“ šepnem otcovi.

„Dobre, zlatičko.“ Usmeje sa a ja mu položím ruku na plece. Prejdem cez tanečnú sálu von na zadnú terasu a zídem dole po schodoch. Po záhrade sú rozosiate dekoratívne svetielka, ktoré jej dodávajú romantickú